

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2016. november hó 16. napján megtartott fellebbezési nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

### Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2016. január hó 21. napján kihirdetett **8.B.1035/2014/25.** számú ítéletét **m e g v á l t o z t a t j a** az alábbiak szerint:

**a vádlottat** az ellene

testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 1. fordulat],

miatt emelt vád alól **f e l m e n t i .**

A szülői felügyeleti jog megszüntetésére vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Az eljárás során felmerült 388.420,- (háromszáznyolcvannyolcezer-négyszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Megállapítja, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma: [személyazonosító igazolvány szám]

Az ítélet ellen fellebbezésnek van helye.

### I N D O K O L Á S :

A Szolnoki Törvényszék a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. Ezért 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kimondta, hogy a vádlott a szabadságvesztéséből a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott börtönbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt. Megszüntette a vádlott szülői felügyeleti jogát három gyermeke vonatkozásában. Kötelezte az eljárás során felmerült 310.712,- forint bűnügyi költség viselésére.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott indokolás nélkül, védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.62/2016/3-II. számú átiratában azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ügyet a Be. 360. § (4) bekezdése alapján tanácsulésen bírálja el. Egyúttal bejelentette, hogy nyilvános ülés kitűzése esetén azon nem kíván részt venni. Az ügyész átiratában

észrevételezte, hogy a 8/2013. (III. 1.) AB határozatban írtakra figyelemmel tévedett az elsőfokú bíróság, amikor bizonyítékként értékelte a vádlottnak a 2014. április 7. napján gyanúsítottként tett vallomását. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság ezt a Be. 78. § (4) bekezdése alapján rekessze ki a bizonyítékok közül. Álláspontja szerint azonban az elsőfokú bíróság a vádlottnak a 2014. június 3. napján a helyszíni kihallgatása során tett vallomása, **az 1. sz. tanú** tanúvallomása és az igazságügyi orvosszakértői vélemény, valamint a szakértő nyilatkozata alapján megalapozottan következtetett a vádlott bűnösségére. A bűncselekmény minősítését illetően észrevételezte, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül hivatkozott a Btk. 164. § (3) bekezdésére. A bűnösségi körülmények helyesbítését is indítványozta, mert álláspontja szerint a vádlott beismerő vallomása enyhítő körülményként nem értékelhető, mert azt utóbb a vádlott visszavonta. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a szülői felügyeleti jog megszüntetésével érintett gyermekek esetében tüntesse fel az anyjuk nevét is. Egyebekben az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú bíróság a Be. 363. § (2) bekezdés b) pontja alapján bizonyítást, és ennek keretében az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését rendelte el a sérülési mechanizmust illetően, ezért az ügyet tárgyalásra tűzte ki. Az ügyben eljáró (szakértő neve) igazságügyi orvosszakértő a másodfokú bíróság által feltett kérdések (Szegedi Ítéltábla Bf.I.247/2016/3. számú végzése) alapján a szakértői véleményét kiegészítette. Az ítéltábla a Be. 366. § (1) bekezdése szerint eljárva a szakértői vélemény kiegészítését a másodfokú tárgyaláson ismertette.

A másodfokú tárgyaláson a vádlott védője fellebbezését fenntartotta és továbbra is elsődlegesen védence felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A felmentés körében arra hivatkozott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás több okból megalapozatlan, az iratellenes megállapításokat tartalmaz, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett. A védő hivatkozott arra, hogy a sértett sérüléseinek bekövetkeztekor kizárólag a vádlott és **az 1. sz. tanú** tanú tartózkodott a lakásban, az eseményeknek közvetlen szemtanúja nem volt. A védő részletesen felsorolta, hogy a vádlott az eljárás során milyen tartalmú vallomást tett. Kiemelte, hogy védence többször hivatkozott arra, félt **az 1. sz. tanútól**. Egyetértve az ügyész azon indítványával, mely szerint a vádlott 2014. április 7-én tett vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe, rámutatott, hogy a vádlott helyszíni kihallgatáson tett vallomásával kapcsolatosan a szakértő mind a nyomozás során előterjesztett kiegészítő szakértői véleményében, mind a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy a sérülések nem keletkezhettek a vádlott által a helyszíni kihallgatás során előadottak szerint.

Hivatkozott arra is, hogy a 2. sz. tanú és a 3. sz. tanú tanúvallomásából - amelyeket az első fokú ítélet is tartalmaz - megállapítható, a vádlott valóban félt **az 1. sz. tanútól**.

A védő álláspontja szerint **az 1. sz. tanú** tanúvallomására sem alapítható a vádlott bűnössége, az önmagának is ellent mondott, de a tanú által előadott bántalmazási mechanizmust a szakértő is cáfolta. Hivatkozott arra is, hogy ha és amennyiben a vádlott a sértettet az ajtóban lökte meg, úgy ezt a szobában tartózkodó **az 1. sz. tanúnak** már látnia kellett volna.

A védő utalt a tanúk vallomására is, amelyek azt támasztották alá, hogy a vádlott nem bántotta a gyermekeket. Álláspontja szerint a vádirati tényállás kizárólag **az 1. sz. tanú** terhelő vallomásán alapul.

A védő érvelése szerint nincs olyan kétséget kizáró bizonyíték, amelyre figyelemmel a vádlott bűnössége megállapítható lenne, ezért felmentését indítványozta.

Az enyhítésre irányuló fellebbezés körében hivatkozott a nagy számú nyomatékos enyhítő körülményre, a vádlott büntetlen előéletére, személyiségzavarára és az időmúlásra.

Az ügyész a másodfokú tárgyaláson a bizonyítás felvételét követően is fenntartotta az átiratában írtakat. Álláspontja szerint nincs lényeges eltérés az alap és kiegészített szakértői vélemény között.

Tekintettel arra, hogy a Szegedi Ítéltábla a szakértői vélemény kiegészítését elrendelő végzésében leszögezte, hogy a vádlottnak a 2014. február 23. napján tett vallomása sem vehető figyelembe, az ügyész az átiratát kiegészítette azzal, hogy a már hivatkozott AB határozatra figyelemmel indítványozta e gyanúsítottai vallomás kirekesztését is a bizonyítékok közül. Hozzátette, hogy az átiratában erre azért nem tért ki, mert e vallomással az elsőfokú bíróság sem foglalkozott.

Az ügyész rámutatott, hogy a vádlottnak a 2014. február 22. napján tanúként tett vallomása sem értékelhető bizonyítékként, hiszen tanú meghallgatására már akkor került sor, miután őrizetbe vették.

Az ügyész hivatkozott az első fokú ítélet 6. oldal második bekezdésére, mely szerint a sértett sérüléseinek keletkezési mechanizmusát a szakértői vélemény is alátámasztotta, és e keletkezési móddal összhangban állt **az 1. sz. tanú** vallomása is.

Mindezekre figyelemmel az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta, fenntartva a jogszabályi hivatkozás pontosítására irányuló észrevételét is. E körben megjegyezte, hogy tudomással bír az ettől eltérő bírói gyakorlatról.

A vádlott mindenben csatlakozott védőjéhez, ezen kívül személyi körülményeire nyilatkozott.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a lehetséges körben lefolytatta, amelynek során kihallgatta mindazon tanúkat, akiktől az ügy érdemi elbírálását segítő releváns tényekre vonatkozó tanúvallomás volt várható. Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson is meghallgatta (szakértő neve) igazságügyi orvosszakértőt, levetítette a helyszíni kihallgatásról készített videó felvételt. Ez esetben azonban figyelmen kívül hagyta a szakértő azon nyilatkozatát, hogy a sértett sérülései nem jöhettek létre a vádlott által előadott módon. Nem tulajdonított jelentőséget annak sem, hogy a szakértő már a nyomozás során, a 2014. június 12-i kiegészítő szakértői véleményében is ugyanígy nyilatkozott. Ezért az ítéltábla a sérülés keletkezési mechanizmusára vonatkozóan a szakértői vélemény kiegészítést rendelte el, és azt a másodfokú eljárásban bizonyítékként figyelembe vette.

A másodfokú bíróság mindenben osztotta az ügyész álláspontját a vádlott 2014. április 7. napján gyanúsítottként tett vallomását illetően. Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor ezt a vallomást bizonyítékként értékelte.

Az iratok szerint a terhelt kihallgatásáról 2014. április 7-én 14 óra 52 perckor értesítette a nyomozó hatóság a kirendelt védőt azzal, hogy a folytatólagos gyanúsítottai kihallgatásra 15 órakor fog sor kerülni. Az értesítés megtörténtéről készített géppel írott feljegyzésben 14 óra 52 perc van megjelölve az értesítés időpontjaként, amit utóbb meg nem állapítható személyazonosságú személy, fel nem tárt okból kézzel átjavított 13 óra 52 percre (II/367. oldal).

A vádlottat aznap 14 óra 56 perctől 17 óra 14 percig folytatólagosan hallgatta ki a nyomozó hatóság (II/368. oldal).

A 8/2013. (III. 1.) AB határozat (továbbiakban: AB határozat) akként rendelkezik, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a Be. 48. § (1) bekezdésének alkalmazásakor a terhelt érdekében kirendelt védőt a terhelti kihallgatás helyéről és időpontjáról igazolható módon olyan időben értesítsék, hogy a kirendelt védőnek lehetősége legyen az eljárási törvényben foglalt jogait gyakorolni, és a terhelti kihallgatáson részt venni. Ilyen értesítés elmaradása esetén a terhelt vallomása bizonyítékként nem értékelhető.

Az AB határozat indokolása hivatkozik a 23/2003. (VI. 24.) BM-IM rendelet 9. § (2) bekezdésére, ami előírja, hogy a védőt - a késedelmet nem tűrő eljárási cselekményeken kívül, kellő időben, legkevesebb huszonnégy órával korábban a hely és időpont megjelölésével értesíteni kell azokról az eljárási cselekményekről, amelyeken a Be. alapján jelen lehet.

Az iratok szerint a nyomozó hatóság a terhelt védőjét a folytatólagos gyanúsított ki hallgatás előtt pár perccel, de legfeljebb egy órával korábban értesítette. A védő egyéb elfoglaltságára hivatkozva nem jelent meg az eljárási cselekményen.

Az AB határozatra, és az abban hivatkozott rendeletre figyelemmel az értesítés olyan időpontban történt, ami nem felelt meg az AB határozat iránymutatásának és a rendelet előírásainak, ezáltal a terhelt 2014. április 7-i gyanúsított vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe, így azt a másodfokú bíróság a Be. 78. § (4) bekezdése alapján a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét döntően erre a vallomásra alapította (első fokú ítélet 4. oldal hatodik bekezdése), a másodfokú bíróság vizsgálta, hogy van-e a vádlottnak olyan vallomása, amelyre büntetőjogi felelősséget megalapozó tényállás alapítható, illetve vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság által számba vett egyéb bizonyítékok alkalmasak-e ilyen következtetés levonására.

A terhelt 2014. április 7-én tett gyanúsított vallomásának kirekesztésével az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 351. § (2) bekezdés a) pontja alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás nincs felderítve. A tényállás részbeni megalapozatlanságát eredményezte azonban az is, hogy az elsőfokú bíróság tényállása részben ellentétes az iratok tartalmával, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett [Be. 351. § (2) bekezdés c) és d) pontja].

A terheltet a nyomozó hatóság 2014. február 22. napján 18 óra 53 perckor vette őrizetbe. A Be. 179. § (1) bekezdése szerint a fogva lévő terheltet huszonnégy órán belül ki kell hallgatni. Az őrizetbe vételi határozat kifejezetten tartalmazza azt, hogy a nyomozó hatóság a terheltet gyanúsította a **sértett** bántalmazásával (II/330. oldal).

Ehhez képest a nyomozó hatóság a terheltet 2014. február 22. napján 18 óra 53 perc és 2014. február 23. napja 0 óra 10 perce között a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjára, és a Be. 85. § (3) bekezdésére történt figyelmeztetés után tanúként hallgatta ki. A tanúki hallgatás kezdő időpontja megegyezik az őrizetbe vétel kezdő időpontjával (II/359. oldal).

Tekintettel arra, hogy a terhelt ekkor már őrizetben volt, őt nem tanúként, hanem gyanúsítottként kellett volna kihallgatni, ezért a tanúként tett - egyébként a bántalmazást tagadó - vallomása a Be.

78. § (4) bekezdésére figyelemmel szintén nem vehető bizonyítékként figyelembe, ezért azt a másodfokú bíróság a bizonyítékok köréből kirekesztette.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a tanúkihallgatási jegyzőkönyv szerint a terhelt nemlegesen válaszolt arra a kérdésre, hogy a sértettel rokoni viszonyban áll-e. Az eljárás ezen szakaszában a nyomozó hatóság előtt is ismert volt, hogy a sérüléseket elszenvedett **sértett** a terhelt gyermeke.

A terheltet gyanúsítottként első ízben 2014. február 23. napján hallgatta ki a nyomozó hatóság. Erre a jelzett napon 2 óra 37 perctől 3 óra 01 percig került sor (II/364. oldal). Az iratok szerint a nyomozó hatóság 2014. február 23. napján rendelt ki védőt a gyanúsított számára (II/357. oldal). Ez a kirendelő határozat tartalmazta, hogy a gyanúsított kihallgatás tervezett időpontja 2014. február 23. napja 3 óra.

A II/363. oldalon található jelentés szerint a nyomozó hatóság 2014. február 23-án 2 óra 55 perckor értesítette a védőt a kirendelésről és a gyanúsított kihallgatás időpontjáról. A védő a kirendelést elfogadta, egyúttal közölte, hogy a kihallgatáson nem tud részt venni.

A fentiek alapján az állapítható meg, hogy a nyomozó hatóság a gyanúsított kihallgatás megkezdése után, lényegében az alatt értesítette a védőt a kirendelésről és a gyanúsított kihallgatásáról.

Az értesítési időpont ilyen súlyos fokú megsértése miatt az AB határozatban írtakra is figyelemmel, a terheltnek ez a vallomása sem vehető bizonyítékként figyelembe, így azt a másodfokú bíróság a Be. 78. § (4) bekezdése alapján szintén kirekesztette a bizonyítékok közül.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában (4. oldal negyedik és ötödik bekezdése) bizonyítékként értékelte a vádlottnak a helyszíni kihallgatáskor, 2014. június 3. napján tett vallomását.

A másodfokú bíróság az iratok alapján megállapította, hogy a nyomozó hatóság erről az eljárási cselekményről a védőt kellő időben, 2014. június 2. napján értesítette. Az ítéletábra vizsgálta, hogy a terhelt e vallomása bizonyítékként értékelhető-e, illetve arra, mint beismerő vallomásra, aggálymentesen alapítható-e tényállás. Míg az első kérdést igenlően, az utóbbit nemlegesen döntötte el.

Az AB határozat a védő kellő időpontban értesítésének kötelezettségét a védelemhez való jog, mint alkotmányos jog érvényesülése végett tartja szükségesnek. A határozat [39] 2.2. bekezdésében részletesen kifejti, hogy e garanciális jog fokozott védelmét a nyomozati eljárás jellege is indokolja. Főszabály szerint a nyomozási eljárás, ellentétben az eljárás bírósági szakaszával, nem nyilvános. A kihallgatások időpontját a nyomozó hatóság állapítja meg, és gyakorlatilag minden eljárási cselekmény az irányításuk alatt áll. Az AB határozat szerint önmagában a kihallgatások környezete és körülményei sajátos pszichikai hatást gyakorolnak a terheltre. A nyomozó hatósági dominancia mellett, a terhelt számára idegen és izolált környezetben folytatott kihallgatások során a terhelt kiszolgáltatottá válhat. A terhelt kiszolgáltatottságát növelheti sajátos személyiség szerkezete is.

Az iratok szerint a terhelt helyszíni kihallgatásán csak a nyomozó hatóság tagjai voltak jelen, a vádlott védője nem. A kihallgatási jegyzőkönyvből is megállapíthatóan a terhelt a feltett kérdésekre bizonytalan válaszokat adott, a nyomozó hatóság tagjai (még a bünygyi technikus is) a választ is magában foglaló kérdést tettek fel többször is.

A vádlott alacsony intellektusú, diszharmonikus személyiség szerkezetű. Büntetlen előéletű, azaz mindeddig nem került olyan helyzetbe, hogy egyszerre akár három hivatalos személy faggatja úgy, hogy egyedül áll velük szemben, az ő érdekét senki nem képviseli.

Emellett az is megállapítható, hogy az igazságügyi szakértő a tárgyaláson a helyszíni kihallgatásról készített videó felvétel ismeretében azt nyilatkozta, hogy a vádlott által a helyszínen elmondottak szerint nem keletkezhetek a sértett sérülései, a terhelt felcserélte az oldalakat (első fokú iratok 24. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal első bekezdése). E nyilatkozata után feltett ügyészi kérdésre adott válasza pedig kizárólag feltételezéseken alapult ( 24. jkv. 5. oldal harmadik bekezdése).

A szakértő a nyomozás során is megtekintette a helyszíni kihallgatásról készült felvételt, és a 2014. június 12. napján kelt kiegészítő szakértői véleményében azt állapította meg, hogy „a DVD felvétel alapján a sérülések keletkezésének mechanizmusa és keletkezésének sorrendje egyáltalán nem véleményezhető”. (I/130. oldal).

Iratellenesen hivatkozott tehát a szakértői nyilatkozatra az elsőfokú bíróság az ítélet 6. oldal második bekezdésében.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a helyszíni kihallgatás időpontjában az eredeti berendezés sem állt már rendelkezésre, mert az ingatlan tulajdonosa a konyhát is teljesen kiürítette.

A terhelt a nyomozás során 2014. július 13-i beadványában arra hivatkozott, hogy a helyszíni kihallgatáskor a nyomozók megfenyegették, és azon védője sem volt jelen (II/379. oldal).

A 2014. szeptember 25-én kelt beadványában (II/383. oldal) arra hivatkozott, fél **az 1. sz. tanútól**, a bűncselekményt nem követte le.

A terhelt a nyomozás során az ügyész általi meghallgatásán is tagadta a bűncselekmény elkövetését, és ismét arra hivatkozott, fél **az 1. sz. tanútól**.

A nyomozó hatóság a terheltet, mint tanút 2014. február 23-án 00 óra 52 perckor szembesítette **az 1. sz. tanúval** (II/388. oldal). A terhelt ekkor már tagadta a bűncselekmény elkövetését, **az 1. sz. tanú** viszont terhelően vallott rá. **Az 1. sz. tanú** a sértett bántalmazását azonban nem látta, azt hallotta a szobából, hogy a sértett a konyhában sír, majd volt egy csattanás, miután a sértett még jobban sírt. Megjegyzendő, hogy a terhelt a szembesítéskor már őrizetben volt, a nyomozó hatóság gyakorlatilag 2014. február 22-én 18 óra 53 perctől 2014. február 23. napján 3 óra 01 percig folyamatosan hallgatta ki előbb tanúként, majd gyanúsítottként.

**Az 1. sz. tanúval** történt szembesítésére már őrizetbe vétele után, de még gyanúsított ki hallgatása előtt került sor, ezért e vallomás sem értékelhető bizonyítékként a Be. 78. § (4) bekezdése alapján, ezért azt a másodfokú bíróság kirekesztette.

A terhelt a nyomozási bíró előtt 2014. február 25-én nem tett vallomást, fenntartotta korábbi, azaz a bűncselekmény elkövetését tagadó, 2014. február 23-i vallomását, ami a kifejtettekre tekintettel bizonyítékként nem értékelhető (II/336. oldal).

A 2014. augusztus 18-i nyomozási bíró előtti ülésen a vádlott nem nyilatkozott (II/352. oldal).

A vádlott a bíróság előtt tagadta a bűncselekmény elkövetését (13. sorszámú jegyzőkönyv).

A 2014. április 7-i vallomásra azt az észrevételt tette, hogy a sértettet lábbal meglökte. Ez az észrevétel azonban bizonyítékként nem értékelhető, tekintettel arra, hogy a bizonyítékok köréből a már kifejtettekre tekintettel kizárt nyomozati vallomására vonatkozott.

A fentiek alapján az ítélőtábla azt állapította meg, hogy a vádlottnak nincs olyan vallomása, amelyre a tényállást aggálymentesen alapítani lehetne. A helyszíni kihallgatáson tett vallomása a kihallgatás körülményeire, a szakértő tárgyaláson ezzel kapcsolatosan tett nyilatkozatára figyelemmel, bűnösséget megalapozó bizonyossággal nem fogadható el.

Ezért az ítélőtábla azt is vizsgálta, hogy mely egyéb bizonyítékok támasztják alá a vádlott bűnösségét.

Az eljárás során **az 1. sz. tanú** következetesen terhelően vallott a vádlottra, bár vallomása szerint a sértett bántalmazását nem látta, csak arra utaló hangot hallott a konyhából (csörömpölés, csattanás, a korábbtól hangosabb sírás).

A vádlott tagadó vallomásaiban elismerte, hogy **az 1. sz. tanú** soha nem bántotta sem őt, sem pedig a gyermekét, ugyanakkor következetesen vallotta, hogy félt tőle.

A terhelt és a tanú vallomása között már abban is ellentmondás volt, hogy élettársak voltak-e, ezt ugyanis **az 1. sz. tanú** tagadta.

Ennek ellentmondott azonban az ingatlan tulajdonosának a 2. sz. tanúnak a vallomása, aki arról vallott, hogy **az 1. sz. tanú** odaköltözése után a vádlott megváltozott.

**Az 1. sz. tanú** vallomásának értékelésekor nem hagyható figyelmen kívül, hogy a tanú maga vallott arról, a vádbeli időpontban egy éves jogerős szabadságvesztés büntetésére kellett volna bevonulnia, ezért el szeretne volna kerülni a rendőri intézkedést (elsőfokú iratok 13. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldal negyedik bekezdése).

E tényre az elsőfokú bíróság is hivatkozott ítéletében, de abból semmiféle következtetést nem vont le (első fokú ítélet 5. oldal első bekezdése).

A másodfokú bíróság álláspontja az, hogy a körözés ténye és erre figyelemmel a tanú által is elismert azon tény, hogy nem kívánt a rendőrséggel kapcsolatba kerülni, a tanú vallomásának hitelességét aggályossá teszi.

Bár a poligráfos vizsgálat eredményét az egységes bírói gyakorlat bizonyítékként nem értékeli, de mert az a jelen ügyben az eljárási szabálysértésekkel egyébként is terhelt nyomozási eljárást jelentős mértékben befolyásolta, a teljesség érdekében a következőkre mutat rá az ítélőtábla:

Mind a vádlott, mind **az 1. sz. tanú** vizsgálati leletének értelmezése után a vizsgáló megjegyzést fűzött, amiben a vádlott esetében azt írta le, hogy a vizsgálat után elismerte, hogy ő okozta a gyermek sérüléseit. Az eredmény szerint a vádlott valamennyi kritikus kérdésre megtevesztő választ adott (I/166. oldal).

**Az 1. sz. tanú** vizsgálati eredménye ezzel ellentétben az volt, hogy a négy kritikus kérdésre nem

adott megtevesztő válaszokat (I/176. oldal). Ezek a kérdések a következők voltak:

1. Maga okozta a kis **(sértett utóneve)** sérüléseit, ami miatt a kórházba került?
2. Maga okozta a kis **(sértett utóneve)** testén a kék foltokat?
3. Tudja-e maga biztosan, hogy ki okozta a kis **(sértett utóneve)** sérüléseit, ami miatt a kórházba került?
4. Szándékosan félrevezeti-e maga a rendőrséget a vallomásával?

A vádlottnak ugyanezeket a kérdéseket tette fel a nyomozó hatóság.

A vizsgáló **az 1. sz. tanú** esetében is megjegyzést fűzött az eredményhez, amiben leírta, hogy a vizsgálatot követően **az 1. sz. tanú** elmondta, hogy a vádlott bántotta a gyermeket (pofon ütötte, fenekére vágott, megrázta).

A poligráfos vizsgálat a nyomozás során a nyomozó hatóságnak a nyomozás irányának meghatározásához nyújt / nyújthat segítséget.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy a poligráfos vizsgáló megjegyzései a nyomozás befolyásolására a megengedettnél szükségesebb mértékben voltak alkalmasak, ezen kívül a vizsgálati eredménnyel szemben is erős kételyt ébresztenek. **Az 1. sz. tanú** vizsgálat utáni előadása ugyanis ellentmond azon vizsgálati megállapításnak, hogy a kritikus kérdésekre nem adott megtevesztő válaszokat, hiszen a 3. és 4. kérdésekre is nemlegesen válaszolt.

A teljesség érdekében jegyzi meg az ítéletábra, hogy a „Megjegyzés” szerint **az 1. sz. tanú** szemtanúja volt az eseményeknek, ellentétben későbbi vallomásaival, mely szerint csupán bántalmazásra utaló hangokat hallott.

Az iratok szerint a történeteknek nem volt szemtanúja. A kihallgatott tanúk, a 2. sz. tanú, a 4. sz. tanú vallomásából az állapítható meg, hogy a vádlott és **az 1. sz. tanú** különbözőképp adták elő, hogy mi történt a sértettel.

Bántalmazásról - a vádlott környezetében lakók közül - egyik tanú sem számolt be. A kikergetett **5. sz. tanú** mentőápoló bántalmazásra gyanakodott, de neki a terhelt nem adott egyértelmű választ.

Az elsőfokú bíróság a 2. sz., a 3. sz., a 6. sz. és a 4. sz. tanúk vallomása, valamint a vádlott és **az 1. sz. tanú** vallomása közti ellentmondásokból azt a következtetést vonta le, hogy **az 1. sz. tanú** nem bántotta sem a vádlottat, sem pedig a sértettet.

Ez azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem zárja ki azt, hogy a vádlott tartott **az 1. sz. tanútól**. A vádlott soha nem állította azt, hogy **az 1. sz. tanú** akár őt, akár a gyermekét bántotta volna. Az elsőfokú bíróság ítélete iratszerűen rögzítette, hogy a 2. sz. tanú és a 3. sz. tanú egybehangzóan úgy nyilatkoztak, a vádlott magatartása megváltozott, miután **az 1. sz. tanú** odaköltözött, a vádlott ideges volt, remegett, reszketett, furcsa volt. Az ítéletábra álláspontja szerint ezek a tanúvallomások alátámasztják a vádlott azon védekezését, hogy tartott **az 1. sz. tanútól**.

A másodfokú bíróság által felvett bizonyítás, a szakértői vélemény kiegészítése csak abban ad egyértelmű eligazítást, hogy a sértett sérülései bántalmazás folytán keletkeztek, nyilvánvalóan nem tartozik a szakértő kompetenciájába a büntetőjogi felelősség eldöntése.

A kiegészített szakértői vélemény lényeges megállapítása azonban, hogy a sértett hátán lévő



sérülések az újraélesztés során is keletkezhetnek. Ez megalapozatlanná teszi az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy azok azáltal jöttek létre, hogy a vádlott megtagadta a sértettet, aki ennek folytán háttal a betonlépcsőre esett (első fokú ítélet 2. oldal utolsó bekezdése).

Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét döntően a 2014. április 7-én tett gyanúsítottai vallomására alapította, amit azonban a másodfokú bíróság az AB határozatra figyelemmel a bizonyítékok köréből kirekesztett.

Ezt, a kirekesztett bizonyítékot támasztotta alá az **1. sz. tanú** tanúvallomása, ami azonban a kifejtettek alapján aggálymentesen nem fogadható el.

Az egyéb tanúk vallomását az elsőfokú bíróság annyiban vette figyelembe, hogy egyik sem tudott beszámolni olyan esetről, amikor akár a sértetten, akár a vádlotton sérüléseket láttak volna, ebből az elsőfokú bíróság arra következtetett, alaptalan a vádlott azon védekezése, hogy a bűncselekményt azért vállalta magára, mert félt az **1. sz. tanútól**. Ezzel kapcsolatosan az előzőekben mutatott rá a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényekből további tényre helytelenül következtetett.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok számbavétele körében (első fokú ítélet 6. oldal utolsó bekezdése) olyan rendőri jelentéseket is bizonyítékként értékelt, amik tanúk vallomását is tartalmazza. Ezeket a másodfokú bíróság a Be. 168. § (1) bekezdésében írt okból a Be. 78. § (4) bekezdése alapján szintén kirekesztette a bizonyítékok köréből.

A fentiek alapján a vádlott tagadó vallomásával szemben a helyszíni kihallgatás során tett bizonytalan, egyáltalán nem meggyőző vallomása, és ezt a látszólag alátámasztó, de szintén aggálytalannak nem tekinthető az **1. sz. tanú** vallomása, és az a szakértői vélemény áll a bíróság rendelkezésére, mely szerint a sértett életveszélyt eredményező sérülései bántalmazás következtében jöttek létre.

A másodfokú bíróság nincs abban a helyzetben, hogy a nyomozó hatóság törvénysértő eljárását orvosolja.

A nyomozó hatóság eljárási szabálysértésének jellegére, és a vádlott következetes, immár tagadó vallomására, az elkövetés körülményeire, az **1. sz. tanú** esetleges érintettségére figyelemmel egy megismételt eljárástól sem várható a tényállás tisztázása, ezért az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére sem kerülhetett sor.

A másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés b) pontja és a Be. 352. § (3) bekezdése alapján az első fokú ítélet tényállását a következők szerint helyesbítette, illetve egészítette ki:

A vádlott jelenleg egy vak embert gondoz, amiért külön juttatásban nem részesül, de nála lakhat, ezáltal a vádlott elemi létszükségletei is megoldottak.

Mellőzte az első fokú ítélet 2. oldal utolsó előtti bekezdéséből a második és a harmadik mondatot (vagyis „A sértett az anyját sírva követte” és az „Ezt követően a vádlott” kezdetű mondatokat).

Mellőzte a 2. oldal utolsó bekezdését is.

Mellőzte a 3. oldal harmadik bekezdéséből „a vádlottól elszenvedett” mondatrészt.

Ugyanezen bekezdésből mellőzte „a háton többszörös zúzódásos sérülést” mondatrészt is.

Kiegészítette az első fokú ítélet 3. oldal ötödik bekezdését azzal, hogy a háton lévő többszörös zúzódásos sérülés a sértett újraélesztése során is keletkezhetett.

A már részletesen kifejtettekre figyelemmel mellőzte az első fokú ítélet indokolásának 3. oldal utolsó és 4. oldal első, hatodik és utolsó bekezdését.

Kiegészítette az 5. oldal ötödik bekezdését a következőkkel: a 2. sz. és a 3. sz. tanúk egybehangzó vallomása alátámasztotta a vádlott azon védekezését, hogy előttük ismeretlen okból a vádlott félt **az 1. sz. tanútól**.

Kiegészítette az 5. oldal hetedik bekezdését azzal, hogy önmagában az a körülmény, hogy a tanúk nem láttak sem a vádlotton, sem a sértetten bántalmazásra utaló nyomokat, nem zárja ki azt, hogy a vádlott félt **az 1. sz. tanútól**.

Ugyanezen oldal nyolcadik bekezdését kiegészítette azzal, hogy az ott leírtak arra sem utalnak egyértelműen, hogy a vádlott bántalmazta a sértettet.

Mellőzte az 5. oldal utolsó előtti bekezdéséből az „és a harmadik erőbehatás miatt keletkezett a sértett hátán lévő sérülés” mondatrészt.

A kiegészített orvosszakértői vélemény alapján ugyanis az állapítható meg, hogy ez létrejöhetett az újraélesztés közben is, amikor a sértett háton feküdt, és a többszöri mellkasi nyomás következtében a kiálló részek a háti felszínen, a hátával érintkező felület súrlódása, horzsolása következtében alakulhattak ki a sérülések.

Mellőzte a 6. oldal második bekezdését, mint iratellenes megállapítást. Az ítélet tábla az előzőekben már rámutatott arra, hogy (szakértő neve) igazságügyi orvosszakértő a tárgyaláson a korábbi, a nyomozás során beterjesztett kiegészítő szakvéleményével egybehangzóan úgy nyilatkozott, hogy a vádlott által a helyszíni kihallgatásakor előadottak szerint nem jöhettek létre a sértett sérülései.

Kiegészítette a 6. oldal negyedik bekezdését a következők szerint:

A vádlott alacsony értelmi képessége nem teszi kizárttá azt, hogy olyan bántalmazási mechanizmust adjon elő, ami valójában nem történt meg. Az egybehangzó tanúvallomások alátámasztották a vádlott azon védekezését, hogy félt **az 1. sz. tanútól**, és emiatt magára vállalta a bűncselekmény elkövetését. Az általa előadott bántalmazási mechanizmust a szakértő következetesen cáfolta. A 2014. április 7-én tett beismerő vallomása a már kifejtettekre tekintettel bizonyítékként nem vehető figyelembe, míg a helyszíni kihallgatásakor tett vallomásával szemben a már korábban írtak miatt ésszerű kétely támasztható.

Az előbb írtakra tekintettel az ítélet tábla mellőzte az első fokú ítélet 6. oldal hatodik bekezdését és ugyanezen oldal hetedik bekezdésének utolsó mondatát is.

A Be. 168. § (1) bekezdésére figyelemmel mellőzte a 6. oldal utolsó bekezdéséből a 2014. február 22. napján kelt rendőri jelentések bizonyítékkénti értékelését.

Mellőzte továbbá az első fokú ítélet 7. oldalát és a 8. oldal első, második bekezdését.

Mindezek alapján a vádlott tagadó vallomására is figyelemmel nincs olyan egyértelmű, kétséget kizáró bizonyíték, amire a vádlott büntetőjogi felelőssége ítéleti bizonyossággal alapítható. Ezért a másodfokú bíróság a vádlottat az ellene a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt emelt vád alól a Be. 331. § (1) bekezdése és a Be. 6. § (3) bekezdés b) pont 2. fordulata alapján felmentette.

A hatályos Btk. a testi sértés két alapesetét ismeri. A Btk. 164. § (2) bekezdése a könnyű testi sértés vétségét, a (3) bekezdése a súlyos testi sértés büntettét rendeli büntetni. Ezért amennyiben a bűncselekmény minősített esete valósul meg, úgy annak alapesetére is kell hivatkozni. A jelen ügyben a koponyaűri vérzés és a homlokcsonttörés önmagában nyolc napon túl gyógyultak, így ez a súlyos testi sértés büntettének felelne meg, de a keményburok alatti vérzés és a következményes traumás agyvizenyő miatt a sérülés közvetlen életveszéllyel járt, azaz minősített esetként az életveszélyt okozó testi sértés büntette lenne megállapítható. Ezért az elsőfokú bíróság jogszabályi hivatkozása helyes volt, a másodfokú bíróságnak pedig a helyes minősítés alól kell a vádlottat felmentenie.

Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét kétséget kizáró bizonyíték hiányában nem állapította meg, nincs törvényi lehetőség a szülői felügyeleti jog megszüntetésére, ezért az arra vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381. § (1) és a Be. 339. § (1) bekezdésén alapul.

A fellebbezési tárgyaláson a vádlott által felmutatott személyi igazolvány alapján helyesbítette a közokirat számát.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdés c) pontja alapján fellebbezésnek van helye azzal, hogy a vádlott és a védő a felmentés jogcíme tekintetében jelenthet be fellebbezést.

Szeged, 2016. november hó 16. napja

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.. Cserhádi Ágota sk.

a tanács elnöke

a tanács tagja, előadó

Sefta Márta dr. sk.

a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.247/2016/14. számú ítélete 2016. december 16. napján jogerős, mert az egyedül fellebbező ügyész a fellebbezést visszavonta.

Szeged, 2016. december 20.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.

a tanács elnöke